

РЕШЕНИЕ

№ 6438

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8621** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Б. (Serap Boylu), гражданка на Република Турция, чрез адвокат М. С. срещу отказ от 18.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник-консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства и е игнорирал удостоверителния характер на официални документи – нотариално заверена декларация, подписана от собственика на недвижим имот, с която последният се е съгласил жалбоподателката на пребивава на адреса, в качеството ѝ на наемател и валидна виза, притежавана от нея за достъп до Ш. пространство. Не е взето предвид, че кандидатът е съпруг на български гражданин и че намерението им е да се установят в България, което пречатства упражняването на правото им на личен и семеен живот. Неосновано е прието, че С. Б. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната, защото тези обстоятелства се доказват с документи, които кандидатът е представил. Не е взет предвид и факта, че жалбоподателката многократно е получавала визи за България и винаги е спазвала миграционното законодателство на страната.

Оспорващата се позовава на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат нейни основни права и свободи, гарантирани от конвенцията.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът му адвокат П., поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 12.06.2023 г. в Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, С. Б., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на С. Б., издаден от компетентните турски власти, 2. Удостоверение № 89991, за сключен граждански брак на 07.08.2013 г., между С. Кана Х. и Н. А. Х., издадено от длъжностно лице при [община], 3. Лична карта на Н. А. Х., 4. Удостоверение, издадено от длъжностно лице при [община], видно от което Н. А. Х. е сключил граждански брак с лицето С. Кана, която приема след брака фамилно име С. Б. и С. Х., след пресъставянето на акта за граждански брак в Република България, 5. Свидетелство за съдимост, издадено от Дирекция Съдимост, [населено място], към Министерство на правосъдието на Република Турция, видно от което С. Б. не е осъждана, 6. Банково удостоверение, издадено от Д Б. АД, от което е видно, че С. Б. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 10 000 лв., 7. Договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], сключен между С. Б. и И. Х. И., 8. Декларация от И. Х. И., че предоставя за ползване на С. Б. имота си, находящ се в [населено място], [улица] [община], 9. Декларация от С. Б., чрез пълномощника ѝ Е. М., че същата ще се установи постоянно на адрес: [населено място], [улица], [община], 10. Декларация от Н. А. Х., чрез пълномощника му Е. М., че бракът му с С. Б. не е фиктивен, 11. Удостоверение за идентичност на имената на лицето Н. А. Х. и Н. Б., 12. Извлечение от гражданските регистри на [община], за гражданското състояние на лицата С. Б., Н. Б. и А. Б., видно от която и тримата имат настоящ адрес в [населено място], [улица]/1, Република Турция. Останалите документи не са придружени с превод на български език, поради което не следва да бъдат обсъждани.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че апликантът няма да живее там, а е направена услуга с цел получаване на виза. Има съмнения, че желае да използва страната като транзитен пункт за ЕС. По тези съображения е издаден оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за

издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 154/03.09.2021 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. А., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието писмо от 26.09.2023 г., от Заместник-директор на Дирекция „Миграция” – МВР, с приложено към него писмо № УРИ-363р-18502/13.07.2023 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място]. В документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от С. Б. е извършена проверка на посочения адрес за пребиваване в [населено място], [община]. Собственик на имота е И. Х. И., който при проведения разговор е заявил, че при него е идвал сина на баджанака му и го е помолил да предостави адреса за пребиваване, като е заявил, че чужденецът няма да живее там, а иска само да получи българско гражданство. На адреса са регистрирани още 7 лица. От направените справки в АИС на МВР е установено, че чужденката активно е пътувала до Република Гърция, а въпреки че през 2020 г. е получила виза за България, е пътувала през страната само транзитно. Направен е извода, че чужденката желае да използва страната като транзитен пункт за миграция в друга държава членка – Гърция. Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност”, [населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на С. Б., гражданин на Република Турция.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на С. Б., гражданин на Република Турция на 18.08.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 29.08.2023 г. (вх. № 31430), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник-консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се

вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - С. Б., гражданка на Република Турция не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и че има данни, че целта на влизането ѝ е да използва страната, като транзитен пункт за миграция към трета държава. При извършената проверката на органите за административен контрол на посочения в заявлението адрес, е установено, че апликантът няма да живее в Република България, а е направена услуга с цел получаване на виза. Има съмнения, че желае да използва страната като транзитен пункт за ЕС.

В разглеждания казус е безспорно, че С. Б. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че не са установени намеренията на чуждестранния гражданин и семейството му. Налице е вероятност чужденката да използва страната като транзитен пункт за миграция в друга държава членка – Гърция, заобикаляйки визовия режим.

След обсъждането и събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала С. Б. да поиска издаване на виза тип „D“ е не да се установи в Република България, а да използва издадената ѝ виза за да пътува свободно до други страни членки на ЕС.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус С. Б. не е мотивирала искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно, къде и за колко време смята да се установи и как ще се издържа в България.

От цитираното по-горе писмо на Директора на ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота в [населено място], [община], е посочил, че не познава чужденката. Бил е помолен от свой роднина да предостави адреса за ползване на чужденката, без реално намерение тя да живее там. Не е ясно защо, след като С. Б. и семейството ѝ Н. Б. и А. Б. (съпруг и син), живеят постоянно в Република Турция, тя желае да се установи именно в [населено място], [община], без да са налице каквито и да е данни за

роднински, социални или икономически връзки на жалбоподателката в това населено място. При положение, че в настоящия момент семейството живее и се установило в Република Турция, т.е. има доказани социални и икономически връзки с тази страна, не е ясно как то би се адаптирало към живот в Република България. Т.е. ако се приеме, че жалбоподателката се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено. В случая е безспорно и, че С. Б. е посещавала страната само инцидентно, при транзитно пътуване и вероятно не владее български език. Многократните ѝ посещения в Гърция, при които е била използвана издадена българска виза, сочат, че желанието на С. Б. е именно насочено към установяването в тази страна, а не в България.

За пълнота следва да се отбележи, че за съда е правно неразбираем смисъла на декларациите, подадени от Е. М., от името на Н. А. Х. и на С. Б.. Не е възможно едно лице да декларира от името на друго лице намерения на това друго лице.

Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на турския гражданин в Република България.

Според настоящият съдебен състав С. Б. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. (Serap Boylu), гражданин на Република Турция, чрез адвокат М. С. срещу отказ от 18.08.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник-консул при Генералното Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА С. Б. (Serap Boylu), гражданин на Република Турция да заплати на Министерство на Външните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 8621 по описа за 2023 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

